

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**LA VINCULACIÓ DE LA CLASSE
DIRIGENT AMB LA CULTURA**

D. Sam Abrams

Poeta, assagista i traductor

AL PEU DEL CANÓ

Des
d'una
certa
distància

Polítics i poetes

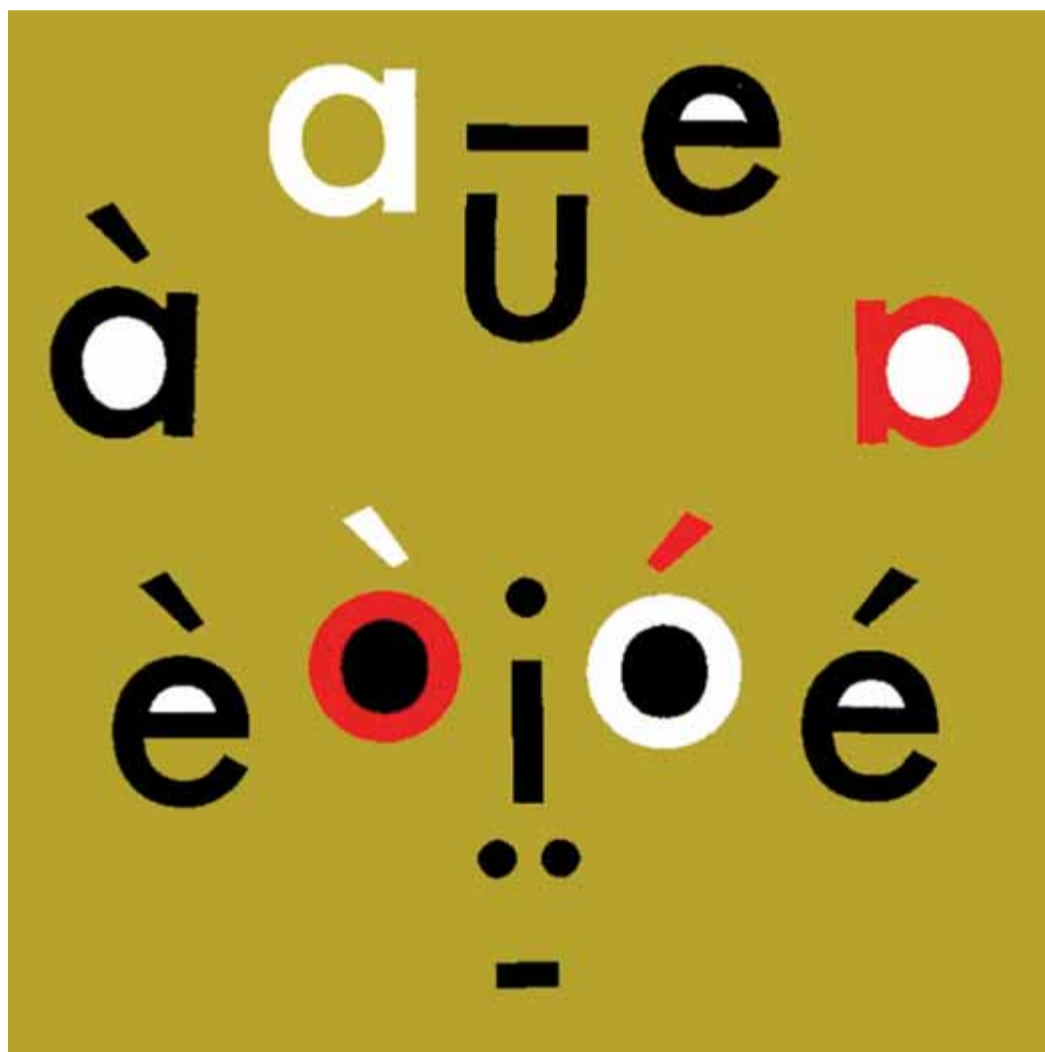
Em perdonaran els lectors que torni a treure un tema de fa dies, però no deixo de sentir tota mena de comentaris d'indignació al respecte. Fins i tot la qüestió ha donat la volta i ha arribat a convertir-se en una broma a nivell social. Em refereixo al fet que el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya José Montilla, perdó, Montilla, es referís a Josep Palau i Fabre tres vegades com a Palau i Febrer (o Fabrè) en el decurs de l'acte solemne de comiat que va tenir lloc al Palau de la Generalitat el passat 25 de febrer. I torno a treure el tema per dues raons. Una, per acabar de completar la informació que té la gent sobre el fet i, dues, per subratllar la significació real del fet. Comencem per deixar anar una dada que els deixarà amb la barra penjant. ¿Sabien que José Montilla, perdó, Montilla, va ser membre del patronat de la Fundació Palau de Caldes d'Estrac durant un temps?

LA VIDA POLÍTICA TÉ UN RITME TAN FRENÈTIC que a vegades ens oblidem de les coses. Refresquem, doncs, la memòria per saber exactament com va anar tot. Recordaran que just abans de les eleccions del 2003, em sembla que va ser l'1 de juliol, l'alcalde de Cornellà d'aleshores va ocupar el càrrec de la presidència de la Diputació de Barcelona per assegurar-se una poltrona per si les eleccions no sortien bé. Uns mesos abans, el 4 de maig del 2003, es va inaugurar la Fundació Palau gràcies als esforços de Manuel Royes i Joan Rangel, dos polítics amb un veritable interès per la cultura.

LA FUNDACIÓ PALAU VA PODER OBRIR PORTES gràcies a la generosa intervenció de la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Caldes d'Estrac i lògicament, en reconeixement de la seva implicació, segons els estatuts de l'entitat, l'autoritat màxima de cadascuna de les institucions que acabo de citar són membres del patronat de la Fundació Palau. Això vol dir que José Montilla, perdó, Montilla, en qualitat de president de la Diputació de Barcelona, va ser membre del patronat de la Fundació Palau entre juliol del 2003 i abril del 2004, quan va anar a Madrid per ocupar una poltrona encara més poderosa.

RECORDO PERFECTAMENT HAVER VIST el destacat membre del patronat el dia que va estrenar les seves funcions responent a una convocatòria de reunió ordinària. Recordo la discreció misteriosa del nou membre del patronat. Recordo sobretot les atencions personals de Palau i Fabre per acollir-lo i ensenyar-li personalment les instal·lacions i la col·lecció permanent. Recordo com el nou membre del patronat escoltava amb autèntic interès els comentaris de Palau. I en comentar el fet amb un membre del seu seguici oficial em van explicar que el president de la Diputació se sentia atret per la cultura.

LA PREGUNTA S'IMPOSA SOLA. COM POT ser que havent estat membre del patronat de la Fundació Palau, i havent conegut personalment Josep Palau i Fabre, i havent sentit les intervencions dels altres participants abans, José Montilla, perdó, Montilla, fos incapaç de pronunciar cor-

CARME PERIS

“Com pot ser que havent estat membre del patronat de la Fundació Palau, i havent conegut Josep Palau i Fabre, José Montilla, perdó, Montilla, fos incapaç de pronunciar correctament el nom del gran escriptor?”

rectament el nom del gran escriptor finat el dia de la cerimònia de la Generalitat?

NERVIS? UNA DISTRACCIÓ? TENSIONS POLÍTiques? Una mala nit? Sincerament no m'ho puc creure. Fa més d'un segle que Sigmund Freud va publicar una de les seves obres mestres, *La psicopatologia de la vida quotidiana* (1901), que ens va ensenyar la importància real, la significació profunda que tenen aquests fets aparentment anodins de la vida de cada dia. Crec que l'única resposta possible és desinterès per la cultura per part del president de la Generalitat. Ben pensat, però, crec que és un gest que indica més que desinterès, perquè la cultura catalana

és un obstacle considerable en el camí del Molt Honorable cap a la realització de la seva gran obra política: el definitiu encaix regional de Catalunya dins Espanya gràcies a un procés d'hipnotització de la societat amb temes d'ordre pragmàtic i material, és a dir, la Catalunya optimista, la Catalunya social.

RESPECTE A LA SEVA VINCULACIÓ AMB LA CULTURA, hi ha tres classes de polítics. La primera sap el valor i la funció de la cultura, com en el cas del malaguanyat president John F. Kennedy. La segona fa veure que coneix la importància de la cultura i actua amb la dissimulació necessària, com en el cas del general Charles de Gaulle i el seu nomenament d'André Malraux com a ministre de Cultura o, fins i tot, Ióssif Stalin, que va protegir Boris Pasternak, encara que el gran poeta segurament hauria viscut millor sense que Stalin li tingués confiança. I la tercera troba que la cultura és un element innecessari o un destorb de cara al bon funcionament del sistema polític, com en el cas de l'actual president dels Estats Units, que s'ha alienat la majoria dels intel·lectuals i artistes del país i ell tan tranquil.

M'AGRADARIA QUE JOSÉ MONTILLA FOS UN PRESIDENT de la primera categoria, però els fets m'indiquen clarament que no. I equivocar-se amb el nom de Josep Palau i Fabre tres cops en qüestió de minuts és un gest significatiu en aquest sentit.

Sebastià
Alzamora

Escriptor

En vista de l'èxit obtingut amb aquell hit inoblidable titulat *Crosta nacionalista*, l'artista conegut com Joan Ferran ha considerat oportú regalar-nos una altra mostra del seu talent majúscul just després de les eleccions. Aquesta vegada la cosa no va de rock dur, sinó que es tracta d'una balada vaporosa que porta l'evocatiu títol –traduït de l'original en castellà– *Espanya interessa*. La lletra va insistint en aquesta idea, a desgrat de les equivocades opinions d'un grupet –seguesc traduït– “d'articulistes i pseudointel·lectuals” que han estat “alimentats al rebost del *star system* nacionalista i els seus mitjans de comunicació”, expressions d'un alt valor líric per al·ludir a la famosa crosta, però d'una manera més elusiva i delicada. Si és que en Ferran, una altra cosa potser no, però de capacitat expressiva en va sobrat.

Jo no sé si el lector amable coneix cap d'aquests tenebrosos articulistes i pseudointel·lectuals pels quals empunya la lira el docte Ferran, però jo, per si de cas, no voldria trobar-me'n cap de nit, en voltar la cantonada. Sigui com vulgui, una cosa queda clara i li'n dono tota la raó al senyor Ferran: *Espanya interessa*. A mi mateix, sense anar més lluny, m'interessa molt: tant, que em moro de ganes que arribi el dia que ens en separem (o ens n'independitzem, o ens n'emancipem, com l'eminent Ferran prefereixi) per poder contemplar-la des d'una perspectiva adequada a la seva indubtable grandesa. Perquè la veritat és que, vista així, tan de prop, *Espanya* sembla una cosa més aviat rànica, i de tant en tant fins i tot un pèl amenaçadora.